

Dijous 4 de Pasqua

Text de l'Evangeli (Jn 13,16-20): Després de rentar els peus als seus deixebles, Jesús els digué: «Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica! No parlo per tots vosaltres. Sé qui vaig escollir, però s'havia de complir allò que diu l'Escriptura: El qui compartia el meu pa, m'ha traït el primer. Us ho dic ara, per endavant, perquè, quan passi, cregueu que jo sóc. Us ho ben asseguro: qui acull els qui jo enviaré, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat».

«Després de rentar els peus als seus deixebles...»

Mn. David COMPTE i Verdaguer
(Manlleu, Barcelona, Espanya)

Avui, com aquells films que comencen tot recordant un fet passat, la litúrgia fa memòria d'un gest que pertany al Dijous Sant: Jesús renta els peus als seus deixebles (cf. Jn 13,12). Així, aquest gest —llegit des de la perspectiva de la Pasqua— recobra una vigència perenne. Fixem-nos, tan sols, en tres idees.

En primer lloc, la centralitat de la persona. En la nostra societat sembla que fer sigui el termòmetre de la vàlua d'una persona. Dins d'aquesta dinàmica és fàcil que les persones siguin tractades com a instruments; fàcilment ens utilitzem els uns als altres. Avui, l'Evangeli ens urgeix a transformar aquesta dinàmica en una dinàmica de servei: l'altre mai és un pur instrument. Es tractaria de viure una espiritualitat de comunió, on l'altre —amb expressió de Joan Pau II— esdevé “algú que em pertany” i un “do per a mi”, a qui cal “donar espai”. Feliçment ho ha copsat la nostra llengua amb l'expressió: “estar pels altres”. Estem pels altres? Els escoltem quan ens parlen?

En la societat de la imatge i de la comunicació, això no és un missatge a transmetre, sinó una tasca a complir, a viure cada dia: «Feliços de vosaltres si ho poseu en

pràctica!» (Jn 13,17). Potser per això, el Mestre no es limita a una explicació: imprimeix el gest de servei en la memòria d'aquells deixebles, passant immediatament a la memòria de l'Església; una memòria cridada constantment a esdevenir altra vegada gest: en la vida de tantes famílies, de tantes persones.

Finalment, un toc d'alerta: «El qui compartia el meu pa, m'ha traït el primer» (Jn 13,18). En l'Eucaristia, Jesús ressuscitat es fa servidor nostre, ens renta els peus. Però no n'hi ha prou amb la presència física. Cal aprendre en l'Eucaristia i treure'n forces per a fer realitat que «havent rebut el do de l'amor, morim al pecat i visquem per a Déu» (Sant Fulgenci de Ruspe).